

EL XIULET DEL BARRI

Dijous
21/9/17
Escola
Costa i Llobera
Barcelona
Any 2017

Periòdic de
Primària
Preu: 0'10 €

723

EXTRA(3) JOCS FLORALS 2017

SECRETS D'UN INTERNAT

- Aviam, digueu-me...-va dir la professora- 260 per 22 igual a...?

- Cinc mil quatre-cents vint!- va contestar la Irene ràpidament.

-Molt bé...demà passat, examen de matemàtiques!!!- anuncià la professora quan s'acabava la classe.

La Irene era molt bona en matemàtiques, bé, de fet en totes les assignatures. Gairebé no tenia amics per una cosa que s'explicarà més endavant, però de sobte van arribar bones notícies:

- Demà arribaran les Hollister, dues bessones, la Carla i l'Anna- anuncià la professora.

La Irene no es va emocionar perquè si aquell parell descobrien el seu secret, segur que no voldrien ser amigues seves per culpa de...bé, ja se sabrà.

L'endemà les Hollister van aparèixer i sí, eren iguals per fora... però a l'hora del pati la Irene es va adonar que la Carla no tenia res en comú amb la seva germana l'Anna.

La Carla va presumir de la seva bellesa i riquesa davant de totes les companyes de la seva nova classe. En canvi l'Anna va anar a parlar amb la Irene que no tenia ningú al seu voltant. Les nenes que eren amb la Carla la van mirar desconcertades:

- Carla, què fa la teva bessona acostant-se a la...BurradelaIrene?-van preguntar a cor. Així l'anomenaven les nenes odioses de la seva classe.

- No ho sé, sempre ha estat així -va respondre la Carla, amb aires de suficiència. La Carla sempre tenia una llengua viperina amb els altres, no l'importava ferir els sentiments de la gent.

- HA, HA, HA, HA, HA, HA!!-van riure totes les companyes.

L'Anna va sentir els riures de fons i va anar corrent cap on era la Irene. Se sentia avergonyida i malament perquè des de petita la seva bessona sempre parlava malament d'ella davant de tothom. L'Anna va començar a parlar amb la Irene, i la Irene es va sentir com si tingués una amiga de veritat en la que poder confiar.

A la nit, la Irene va despertar a l'Anna, i li va ensenyar el que portava molt de temps amagant: uns túnels

secrets. La Irene li va explicar que un dia havia trobat l'entrada a la seva habitació, sota al seu llit. Un cop van baixar als túnels, la Irene finalment li va dir a l'Anna per què no tenia amigues:

- Fa dos anys la meva «ex-amiga» Jenny i jo vam descobrir els túnels secrets i des d'aquell dia hi baixàvem cada nit, però una nit vam descobrir una porta que no havíem vist durant tot el temps que havíem estat baixant. Les dues vam pensar que la clau hauria de ser al despatx de la directora Prats. Però degut a la curiositat de la Jenny la van enxampar rebuscant al despatx de la directora i la van expulsar. Des de llavors totes les nenes van pensar que si eren amigues meves les expulsarien.

- Ho sento molt, Irene, però, jo sé que si sóc amiga teva no m'expulsaran perquè no va ser culpa teva.

- Gràcies, però no vull que et mirin malament per mi -va dir la Irene.

- No em vull ficar on no em demanen, però encara queda un misteri per descobrir, oi?- li va dir l'Anna amb impaciència de voler descobrir-ho.

- COM??!!-va exclamar la Irene sorpresa.

- El que sents. -va dir l'Anna- Va, què esperem!

- Sí, però, millor que esperem fins demà perquè necessitem dormir si volem aprovar l'examen de demà.-va dir la Irene.

L'endemà, després de l'examen, l'Anna tota emocionada pel que havia passat la nit anterior, no volia fer res més que escriure-ho tot al seu diari secret, com feia sempre. Però, la molt tafanera de la Carla va llegir el diari de l'Anna com feia sempre, ja que sabia on tenia la clau.

- Així que això és el que tramaven aquestes dues, eh?-va pensar la Carla mentre seguia tafanejant el diari.

A la nit la Carla es va mantenir desperta per vigilar la seva germana i la Irene. Quan l'Anna i la Irene van anar cap a els túnels, la Carla pensà:

- Us he enxampat!

Però mentre pensava com ho podia fer perquè les renyessin, l'Anna i la Irene ja es dirigien cap a la porta amagada entre els túnels. Quan van arribar, l'Anna va observar atentament la porta.

- Una estoreta!- va exclamar l'Anna.

- Sí -va dir la Irene- I què?- va preguntar.

- Doncs que a la meua casa d'estiu -va respondre l'Anna- hi guardem una clau de recanvi sota l'estoreta.

- És clar, no hi havia pensat mai -va dir la Irene.

Van aixecar-la, hi havia una clau, la van agafar, es van mirar entre elles i van mirar la porta. Just quan anaven a obrir-la, van sentir darrere seu:

- Atureu-vos! – va exclamar la directora Grace Prats. Pel que semblava la Carla finalment havia decidit avisar la directora per renyar-les.

- Irene, ja t'havia avisat dos anys enrere. Vaig expulsar la teva companya per culpa d'això, què feu aquí? -va cridar la directora a la Irene.

-Només estàvem investigant -va dir l'Anna amb un fil de veu .

Les dues nenes es van moure cap a un costat deixant la porta a la vista. La directora Prats es va apropar a la porta ràpidament, va girar la clau i es va obrir, a dins hi havia un maletí amb pols. La directora el va agafar, el va obrir, i totes quatre es van impressionar en veure què hi havia dins.

Hi havia un diari que havia escrit la directora Prats quan era petita, l'antic uniforme de l'internat i les fotos de la inauguració de l'Internat Prats School on sortia la mare de la directora Grace Prats.

- Noies, gràcies de veritat! Mai més m'havia recordat que això era aquí, porto tant de temps buscant-ho -va dir la directora tota emocionada.

- Això vol dir que... no estem castigades? -van preguntar l'Anna i la Irene a cor.

- Doncs, és clar que no, no veieu que heu trobat el tresor més gran que he buscat durant molt temps?-va respondre'ls la directora.

Finalment a la Carla no li va funcionar el que havia planejat, és a dir, que renyessin a l'Anna i a la Irene. La Irene va caure bé a tothom, definitivament la seva millor amiga era l'Anna, i per acabar, van deixar tornar la Jenny, que la van expulsar sense saber que podrien haver trobat el tresor molt més abans. La Carla ja no tenia a ningú, l'Anna i la Jenny es van conèixer gràcies a la Irene, i es van fer molt amigues totes tres.

Júlia G i Daniela Q, Camús

RECULL DE POEMES

A vegades

A vegades
és més bonic
l'amor-ficció
que la realitat.

Portes

Hi ha moltes portes
a mons diferents.
Segueix les lletres,
tanca els ulls
i somia.

No

Una simple paraula que t'ho diu tot.
No.

Ho sents dir de qui estimes, et mors.
Ho sents dir de qui enyores, et trenques.

T'enderroques, se t'emporta el vent.
Aquesta simple paraula em frena.
La veu que em diu: I si no...
Més forta que qualsevol cosa en el món.
Només per això em quedo mut,
Noto que el meu cor rebenta.

No puc dir: t'estimo

Digues

No diguis poc en moltes paraules,
digues moltes coses en molt poques.

Plorar

Vull seure, jeure
al prat verd,
mirar cap amunt
i veure el cel blau.
Però, sobretot,
vull plorar.

Plorar
per tot i per res,
per sí i per no,
pel que m'han fet,
i pel que no.

Plorar,
pel que està passant,
i pel que no,
per les bombes,
i els refugiats.

Plorar, plorar
a llàgrima viva,
pensant en tots.

I ara penso,
i jo?

Alexia M, Electra

